

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Karla Kondra a soudců JUDr. Igora Pařízka a Mgr. Ley Pavlovové ve věci

žalobce: **P ■ H ■ ■ ■ ■**, narozený ■ ■ ■ ■ ■ ■
bytem ■ ■ ■ ■ ■ ■ , ■ ■ ■ ■ ■ ■

proti

žalovanému: **P ■ H ■ ■ ■ ■**, narozený ■ ■ ■ ■ ■ ■
bytem ■ ■ ■ ■ ■ ■ , ■ ■ ■ ■ ■ ■

o výživné

k odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v ■ ■ ■ ■ ■ ■ ze dne 2. října 2018
č. j. ■ ■ ■ ■ ■ ■

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se **mění** pouze ve výroku o splatnosti dlužného výživného tak, že částku 28.800 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Jinak se rozsudek **potvrzuje**.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před okresním ani před krajským soudem.

Odůvodnění:

1. Okresní soud shora označeným rozsudkem uložil žalovanému povinnost platit žalobci výživné ve výši 2.400 Kč měsíčně od 1. 9. 2017 do 31. 8. 2018 (výrok pod bodem I tohoto rozsudku) s tím, že dluh na výživném za toto období celkem v částce 28.800 Kč oprávnil žalovaného splácet žalobci v pravidelných měsíčních splátkách po částce 3.000 Kč počínaje měsícem následujícím po právní moci tohoto rozsudku (výrok pod bodem II tohoto rozsudku). V řízení před okresním soudem vyšlo najevo, že žalobce je synem žalovaného. Naposledy bylo o vyživovací povinnosti žalovaného vůči žalobci rozhodnuto usnesením Okresního soudu v [REDAKCE] ze dne 29. 6. 2017 č. j. [REDAKCE], kdy byl schválen uzavřený smír mezi účastníky a vyživovací povinnost žalovaného vůči žalobci byla ode dne 1. 6. 2017 zrušena. To proto, že žalobce měl tehdy ze zdravotních důvodů přerušena studia střední školy. Od 1. 9. 2017 do 31. 8. 2018 opět žalobce studoval a nebyl schopen sám se živit (§ 911 občanského zákoníku – dále jen o. z.). Protože tedy v tomto období nebyl žalobce schopen sám se živit, měl vůči němu žalovaný vyživovací povinnost a žalobcem požadovaná částka 2.400 Kč možnostem, schopnostem a majetkovým poměrům žalovaného podle okresního soudu odpovídá. Žalovanému je vyplácen invalidní důchod v částce 9.977 Kč měsíčně, z doby podnikání je vlastníkem řady nemovitostí – vlastní byt, ve kterém bydlí, dále společné jmění žalovaného a matky žalobce tvoří byt ve [REDAKCE], je výlučným vlastníkem domu na [REDAKCE]. Námitku žalovaného, že žalobci nelze vůči němu výživné přiznat, neboť studium střední školy žalobce trvalo sedm let místo obvyklých čtyř let, neshledal okresní soud důvodnou. To proto, že v řízení bylo prokázáno, že studium žalobce trvalo sedm let ze zdravotních důvodů a že na vzniku jeho zdravotních problémů se podílelo i rodinné prostředí, které mu oba rodiče (tedy i žalovaný) vytvořili. Nelze tedy podle okresního soudu žalobce „trestat“ za něco, na čem se podílel i žalovaný a přiznání výživného tak podle okresního soudu není ani rozporné s dobrými mravy (§ 2 odst. 3 občanského zákoníku). Protože žalovaný žalobci v posuzovaném období na výživu ničeho nepřispěl, činí dluh na výživném 28.800 Kč (12 měsíců x 2.400 Kč) a okresní soud umožnil žalovanému toto dlužné výživné žalobci splácet v pravidelných měsíčních splátkách.
2. Proti tomuto rozsudku podal odvolání žalovaný a setrval na svém stanovisku, že žalobci nelze vůči němu nárok na výživné přiznat. Zpochybňoval důvody, pro které žalobce studoval sedm let střední školu. Zde zdůraznil, že žalobce dokládá zprávy osob nikoliv s lékařským vzděláním a pouze jediná zpráva je z Fakultní nemocnice v [REDAKCE], kde se však jednalo o pouhou konzultaci. Soukromé psychologické poradny pak podle žalovaného potvrdí cokoliv. Dále žalovaný vyjádřil ten názor, že žalobce ve skutečnosti pracovat nechce. Žalovaný poukázal i na svůj zdravotní stav a ke svým majetkovým poměrům uvedl, že sice vlastní řadu nemovitostí a některé spoluvlastní s matkou žalobce. Tyto nemovitosti však pro něho představují značný náklad (pojištění, daň z nemovitostí atd.). Potvrdil, že v minulosti spolu s matkou žalobce prodal byt, ale z kupní ceny má již na účtu toliko částku 150.000 Kč. Z vlastnictví nemovitostí pak žalovaný tedy nemá žádné finanční výhody, ale naopak se jedná o finanční zátěž. Situace podle žalovaného je tedy taková, že v období, kdy žalobce studoval střední školu, byl on nucen vybírat značné finanční částky, neboť jen náklady na nemovitosti převyšují jemu vyplácený invalidní důchod. Navrhl změnu rozsudku okresního soudu tak, že žaloba žalobce bude zamítnuta.
3. Žalobce navrhl potvrzení rozsudku okresního soudu jako věcně správného.
4. Odvolání není důvodné.
5. Krajský soud se zcela ztotožňuje se skutkovými a i právními závěry okresního soudu. Odkazuje proto pro stručnost na zcela správné a přiléhavé odůvodnění jeho rozsudku. S ohledem na obsah odvolání žalovaného považuje za vhodné zdůraznit jen to, že v řízení bylo prokázáno a ostatně ani žalovaný nezpochybňuje, že žalobce v posuzovaném období, za

kteřé žádá výživné, od 1. 9. 2017 do 31. 8. 2018 studoval a svá středoškolská studia úspěšně ukončil složením maturitní zkoušky. Je jistě v zájmu žalobce, aby ten studia střední školy maturitní zkouškou ukončil. Námitka žalovaného, že jeho studia střední školy trvala celkem sedm let (po určité období byla vyživovací povinnost žalovaného vůči žalobci i zrušena), důvodem, pro který by nebylo možno za posuzované období přiznat žalobci vůči žalovanému výživné, skutečně není. To proto, že celým spisem se prolíná, že vztahy v rodině jsou nestandardní a i jednání žalovaného není zcela běžné (např. obsah přestupkových řízení). Takové vztahy v rodině mají nepochybně vliv na psychický stav dětí (v tomto případě žalobce) a nemalou měrou se na této situaci v rodině podílel i žalovaný - otec žalobce. Důsledek tohoto nepříznivého psychického a v konečném důsledku i zdravotního stavu žalobce je pak takový, že jeho studia střední školy trvala sedm let. Proto přiznání výživného v projednávané věci není v rozporu s dobrými mravy a ani nevede ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské citění (§ 2 odst. 3 občanského zákoníku). Výživné v částce 2.400 Kč měsíčně nepostačuje ani k úhradě poloviny potřeb žalobce a okresní soud správně uzavřel, že bylo v možnostech žalovaného v posuzovaném období takovýmto výživným žalobci přispívat. Sluší se dodat již jen to, že úhrada výživného má přednost před úhradou nákladů, které žalovaný má v souvislosti s vlastnictvím a spoluvlastnictvím řady nemovitostí.

6. Protože tedy okresní soud rozhodl o vyživovací povinnosti žalovaného vůči žalobci správně, byl rozsudek okresního soudu postupem podle § 219 občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.) potvrzen a postupem podle § 220 o. s. ř. byl změněn toliko ve lhůtě k plnění ohledně dlužného výživného. Občanský soudní řád v ustanovení § 160 odst. 1 vychází ze zásady, že pokud soud ukládá v rozsudku nějakou povinnost, je třeba ji splnit do tří dnů od právní moci rozsudku (není přípustné stanovit kratší lhůtu). Pouze v odůvodněných případech může soud určit delší lhůtu nebo stanovit, že peněžité plnění bude zapláceno ve splátkách. Krajský soud dospěl k tomu závěru, že v projednávané věci není odůvodněno umožnění splácení dluhu na výživném za dobu minulou žalobci ve splátkách. To proto, že žalovaný má na účtu finanční prostředky okolo částky 150.000 Kč a je tedy v jeho možnostech zaplatit dluh na výživném žalobci za dobu minulou v zákonem stanovené lhůtě tří dnů.
7. Výrok o nákladech řízení před okresním i krajským soudem odpovídá tomu, že žalobci v řízení před okresním ani před krajským soudem žádné náklady nevznikly (§ 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

Hradec Králové 12. března 2019

JUDr. Karel Kondr v. r.
předseda senátu